

Вересневий дім

КУПИТИ

Про книгу

Книга «Вересневий дім» — це паранормальний трилер про одержимий будинок від американської письменниці Карісси Орландо.

Подружжя Маргарет і Гала щасливе: роки життя в орендованих апартаментах закінчилися, а доля їм посміхнулася. Пара довго шукала будинок своєї мрії, тому вікторіанське помешкання на Готорн-стріт за знижкою виглядає, мов мрія. Рієлтор попереджає: там панує моторошна атмосфера, а кожного вересня дім стає місцем для надприродних явищ, що зводять із розуму.

Привиди й кров зі стін не лякають Маргарет, але її чоловік, не витримавши, йде та зникає. Дружина й донька почнуть пошуки. Тоді будинок покаже, з якою міццю та жорстокістю готовий берегти таємниці минулого.

Пролог

То був будинок наших мрій.

Я відчула це, щойно ступила на його подвір'я. Якщо чесно, огляд ділянки був простою формальністю: рішення було ухвалено, ще коли я побачила оголошення в газеті. Я б купила той будинок із заплющеними очима.

Хоча там було на що подивитися. Вишуканий вікторіанський стиль, увесь темно-синій з акуратним білим оздобленням, так ще й ганок навколо будинку. Як не позаздрити? Довга під'їзна дорога, велике подвір'я, уся ділянка ніби відірвана від решти світу, прихована деревами з усіх боків. А ще там була справжнісінька башточка, і через неї будинок ніби геть відстав від сучасності. Втім, напевно, саме таким і був задум. Тільки-но відчувши перший камінчик під ногами на під'їзній доріжці, я зрозуміла, що це місце — мій, наш дім.

У мене ніколи не було справжнього дому, навіть у дитинстві. Моя сім'я часто переїжджала, перескакуючи то з будинку на квартиру, то назад до будинку, а якось навіть до маленького трейлера на деякий час, — усе залежало від того, як ішли справи й чи приймав мій батько ліки. Що дорослішою я ставала, то більше мені хотілося чогось постійного, якогось насидженого місця, де можна було б пустити коріння й навіки прорости. Покинути цей сімейний безлад здавалося логічним першим кроком до мрії, хоча, якщо озирнутися, може, було трохи наївно очікувати хоч якоїсь стабільності у двадцять років. Відшукати дім і вкорінитися мені не поталанило, зате вдалося знайти чоловіка — і це вже добре.

Гал розумів усю принадність приватного дому, рідної домівки. Його сім'я теж довго на одному місці не засиджувалась, і, ставши на рушник, ми з ним тільки й мріяли про власний розкішний старовинний будинок, бажано у вікторіанському стилі. Ми уявляли, як він пише романи в кабінеті, обставленому всіляким коштовним деревом, як я створюю свої шедеври в залитій сонцем майстерні, як наша дитина безтурботно грається на просторому задньому дворіку. Ми напакували б будинок антикварними меблями й улаштовували б там гучні вечірки, неквапливо розповідаючи

захопленим гостям багату історію кожнісінької цеглинки. Може, нас навіть надрукували б у тому журналі, що висвітлює всякі старовинні будинки. Ми позували б у нашій розкішній вітальні, потім у головній спальні, а там і в оранжереї (що ж це за господарство без оранжереї?), і наші сімейні фото стали б уособленням мрії мільйонів. Ба більше, ми хотіли будинок, дім, який належав би тільки нам. Місце, де можна довго й щасливо звікувати.

Звісно, реальність подружнього життя геть відрізняється від мрій. Галу дуже важко давалася публікація творів, тому, щоб заробити якусь копійку, він мусив підробляти то тут, то там, пишучи невеличкі статті для місцевої газети й викладаючи кілька курсів у місцевому коледжі. Я намагалася поєднувати виховання нашої доньки Кетрін із тимчасовими підробітками: продавчиня в роздрібній торгівлі, адміністративна помічниця, учителька на заміні. З малюванням було складно, не завжди я могла дозволити собі купити необхідне художнє приладдя. Ми плвли за течією, як і наші сім'ї до нас, переїжджали з будинку на квартиру, потім на іншу квартиру, як того вимагало життя.

Завжди орендували житло й ніколи не мали власного.

Але після деяких труднощів (хіба бувають сім'ї без труднощів?) усе почало налагоджуватися, тоді Кетрін уже закінчувала школу. Гал усе ж продав кілька своїх книжок й отримував за них хоч і скромні, зате стабільні авторські виплати. У мене з'являлося дедалі більше часу на малювання, і якісь мої роботи вже красувалися в місцевій галереї. Ми знайшли невеличкий будинок у пристойному стані, з орендодавцем, який не надто підіймав орендну плату з роками. Там і оселилися, облаштували будинок на свій смак, і він став майже нашим. Майже. Коли Кетрін поїхала до коледжу (здобула повну стипендію, моя розумна дівчинка), ми нарешті відчули, що таке стабільність, хоча все ще відкладали мрії про власне житло — старовинне вікторіанське чи ні. Це все не мало значення: ми стали справжнім домом одне для одного, чого ще бажати? Гарольд, Маргарет і Кетрін Гартман — неосіла сім'я з трьох осіб.

Ми й не думали щось там купувати.

Хто знає, яка сила змусила мене переглянути розділ нерухомості в газеті, яку я майже ніколи не читала, але ось і він, той будинок, у всій своїй

красі. Вікторіанський, як ми й хотіли. Неймовірно старовинний. Неймовірно кра-сивий. І такий дешевий, що Гал тричі перепитав ціну в агентки з нерухомості ще до того, як ми запланували огляд.

Не брехатиму, будинок потребував незначного ремонту. Однак з огляду на те, що там ніхто не жив іще з дев'яностих, коли його відчужили на користь банку, він був у напрочуд гарному стані. Будинку було зо сто п'ятдесят років, та літа зробили його навіть більш граціозним, стриманим і зрілим, зовсім не занепалим чи виснаженим. Трохи підфарбувати, відшліфувати — і буде як новенький.

Поки агентка з нерухомості водила нас будинком, ми з Галом, як діти, ходили з роззявленими ротами, уявляючи, де поставимо меблі, і наперегін вибираючи собі кімнати. Гал вирішив облаштувати кабінет у великому приміщенні на другому поверсі й навіть визначився, де стоятиме його стіл, ще до того, як агентка піднялася сходами слідом за нами. Я ж, іще коли побачила фото в оголошенні, уже знала, що зроблю з просторої світлиці свою майстерню. Уявляла, як малюватиму сонячними пообідніми днями. І, звісно, ми обоє погодилися, що головна спальня буде нагорі, де ми прокидатимемось і дивитимемось у розкішне панорамне вікно.

— Я юридично зобов'язана повідомити вам, що в цьому будинку була зафіксована смерть, — промовила агентка, все ще переводячи подих, коли нарешті наздогнала нас на третьому поверсі, обережно фільтруючи слова, аби не сказати «вбивство». — Ну, дві смерті. Господиня й економка. Але це було понад сто років тому.

Ми слухали краєм вуха, зайняті власними фантазіями про те, як сьорбатимемо ранковий чай у ліжку, милуючись виглядом із вікна.

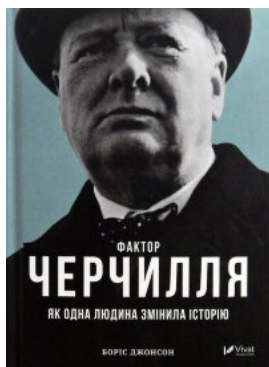
— Та то вже стільки літ минуло, — мрійливо промовив Гал.

— Ну, так, — погодилася агентка. — І тодішній власник будинку, чоловік, який... ну, ви знаєте. Кажуть, він боровся з якимось психозом. Пізніше наклав на себе руки. Але це справді одиничний випадок.

— Будинку стільки років, що нема чому дивувати-ся, — сказала я, навіть не слухаючи власних слів, і зазирнула до шафи. До шафи!

— А решта смертей у будинку, — сказала агентка ледь чутно, — схоже, були природними.

Рекомендована література

Фактор Черчилля. Як одна людина змінила історію

Поворот ключа

Венера в хурті

Ніколи не бреш

Закладка Милі хвостики

Гидота

Перейти до категорії
Трилер

КУПИТИ